

thi dette kan vel ved Nar efter Nar at gaa frem efter et vist Skjøn og efter visse Regler være naaet til et vist Beløb for de faste Skatter, men her er der Spørgsmaal om en Byrde, som man vedvarende væsentlig vil forhøje for disse Byer ud over, hvad Loven har bestemt. Det ærede Medlem lagde mig i Munden, at var det Sogneraad, da var det en helt anden Sag. Jeg veed ikke, at jeg har talt om Sogneraad. Det ærede Medlem har vist fantasjeret; thi han fik mange Ting ud, som jeg ikke havde omtalt. Den almindelige Del af hans Betragtninger i denne Del af hans Foredrag vil jeg derfor skænke ham. Det ærede Medlem vilde bevise, at, hvad der forlangtes, var en Udjærelse af Loven af 1863. Ja, hvis det ærede Medlem var kommet nogen Nei med det Bevis, skulde jeg indlade mig paa at imødegaa ham. Men jeg tror, at for Enhver her i Salen blev det klart, at det ærede Medlem blev siddende midt i Beviset, uden at faae det frem; thi det er ikke saa rent tilfødeligt, at man valgte dette Tidspunkt 1853—1862. Det var et bestemt Tidspunkt, som man valgte med en bestemt Hensigt, og netop ved at sætte $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{4}$ i Loven har man vist, hvad det skulde betyde. Naar saa det ærede Medlem vilde have Skatten paa faste Giendomme i sit Densje op til $\frac{2}{5}$ af det store Beløb, han taler om, man skal kunne faae ind, saa ser han jo, hvor langt han er kommen bort fra den Betragtning, som i sin Tid laa til Grund. Nu siger det ærede Medlem, idet han fremsfører sit Densje — og jeg vil indrømme, at Densje og Horsens have været Driftsøderne for denne Lov — nu siger det ærede Medlem: Er det dog ikke ubehageligt, at, naar dette Forslag ikke vedtages, og man endelig bliver færdig med Opmaalingerne — hvad der kan være længe, thi det kan hales ud, især naar man ikke holder af de Forhold, der komme til Stede ved Gjennemførelsen af Loven af 1863 — saa ville de personelle Skatter aarlig have at udrede 35—36,000 Kr. mere end før? Men de Andre, som staa mod det ærede Medlem, kunne jo da sige: Men kan det ikke ogsaa blive betænkeligt, at vi give vort Minde til, at man i Densje paaligner de faste Giendomme 35—36,000 Kr. mere end efter den nu bestaaende Lovs Bestemmelse, og det ikke blot for et enkelt Nar, men for længere Tid, ja for bestandig? Det ærede Medlem maa dog erkjende, at, skulle disse to Anskuelser forliges, maa der foreligge andre og mere omfattende Oplysninger end de, der saaledes kunne gives i en Debat. Det ærede Medlem var saa rimelig at sige, at vi ikke principielt have modsat os en Revision. Nei, ganske rigtig; men vi modsatte os isjor en Revision, der saaldt saa ulige og som saa faa Kjøbstæder til Nytte eller Skade — hvilket der vil se, er ikke bevist — og i det Hele foretog en Fordeling paa Kjøbstæderne efter en saa ulige Norm, efter den tilfældige Tid, paa hvilken de have lagt deres

Betægt. Er der en saadan Trang, og ere Forholdene saa beklagelige, som han sagde, at de kunne være, hvorfor da ikke tage denne Sag op fra Grunden og foretage en almindelig Revision, bygget paa en almindelig oplysende Fremstilling. Dette maa være tilstrækkeligt overfor det ærede Medlem. Jeg skal ikke komme videre ind paa hans Udtalelser, men blot bemærke, at jeg forener mit Onske med hans om, at denne Sag maa komme i alt Fald til 2den Behandling i dette Thing, for at Thinget kan udtale sig paa en saadan Maade, at Ministeren kan vide, hvad der er Thingets Mening om den Sag, hvilket selvfølgelig ikke kan ske ved en Debat under en 1ste Behandling. Den ærede Ministers Svar forundrede mig noget. Han sagde: De vide jo, at det er ikke min Lov, men et privat Lovforslag. Men, naar en Minister tiltræder et privat Lovforslag og erklærer, at han ingen Betænkelighed har derved, og han veed, at det ikke kan blive til Lov, uden at han sætter sit Navn derunder som ansvarlig, saa forekommer det mig, at i det Dieblis, han giver denne Erklæring, er det i Virkeligheden hans Lov. Jeg kan da ikke skjønne rettere, end at vi ikke kunne henholde os til, hvad private Forslagsstillere sige i Landstinget, men at vi ere nøbte til at henvende os til den meget ærede Minister, under hvis Ledelse Sagen gaar, naar han tiltræder den. Det bliver Ministerens Lov, naar han sætter sit Navn under den. Nu siger den ærede Minister: Det er kun en Bemyndigelse, Loven giver, intet Paabud, Ministeren kan unnlade at give Tilladelsen. Jeg tror imidlertid ikke, at der bliver noget Valg, thi det staa saavel i første som i andet Stykke, at enten gaar man tilbage til Loven, som den bestaar, altsaa til Aarene 1853—62, eller man gaar ind paa de sidste 10 Nar, der ere forløbne, før Vedtægten affattes, eller — efter det andet Stykke — før den alt stadfæstede Vedtægt forandres. Der er ikke sagt, at Ministeren kan være bemyndiget til efter sit Skjøn at tage et vist Beløb, der ligger mellem disse to, men der staa et Enten—Eller, og da maa jeg antage, at, naar det tages i Betragtning, at det er paatrengende nødvendigt — og Ministeren har tildels tiltraadt denne Betragtning — saar Ministeren intet Valg, men maa tage Loven og gennemføre den. Jeg sætter altsaa ingen Pris paa denne Form her. Man kan lige saa godt sige, at, efter Byraadens Bestemmelse skal det blive saaledes, som man kan omstøbe det, saaledes som det staa i Lovforslaget. Men, naar den ærede Minister mener, at der kan komme uventede, ja beklagelige Forhold tilstede i flere Byer, hvis en saadan Lov ikke gaar igjennem, da forekommer det mig, at han ved en saadan personlig Betragtning maatte være stærkt opfordret til selv at fremkomme med et Forslag om denne Sag, og, hvis han saaledes var opfordret dertil, maatte han altsaa ogsaa søge de Oplysninger og